

Gods mellem Volland og Falster, og at Anlægget af Broen formentlig stod i Strid med den saaledes overdragne Ret. Til Veiledning ved Erstatningens Fastsættelse oplyste Kommissionen derhos, at Færgeriet i de 5 Aar fra 1862—66 havde givet Forpagteren en Nettoindtægt af c. 1,878 Rd. om Aaret, og at Færgeprivilegiets Værdi altsaa, naar man gik ud herfra, maatte ansættes til en Værdi af c. 47,000 Rd.

For det Tilfælde, at Ministeriet maatte være villigt til at søge Sagen ordnet i Mindelighed, tilbød Kommissionen imidlertid ved Erstatningens Fastsættelse alene at tage Hensyn til det Tab, som ved Broens Anlæg i Diebliffet og i Virkeligheden var tilføjet Cieren, og da dette udgjorde en aarlig Afgang i Indtægter af 800 Rd., foreslog den Afsløsningssummen fastsat til 20,000 Rd.

Det maa nu vistnok anses for tvivlsomt, om der egentlig kan siges at tilkomme Boet noget Krav paa Erstatning for det her omhandlede Tab (jfr. Folketingstidenden for 14de Session Sp. 495—96.), i hvilken Henseende man dog skal bemærke, at der ved en i sin Tid af den flensvigske Appellationsret i Flensborg assagt Dom tilkendtes Færgemanden i Dybhol Erstatning hos det Offentlige for det ham ved Anlægget af Kong Frederik den 7des Bro over Alsund paadragne Tab, hvilket Resultat motiveredes derved, at Staten, naar den har afhændet en Færgeret, paa Grund af sin Stilling som Afhænder er uberettiget til at foretage eller deltage i Udførelsen af en Handling, hvorved den afhændede Ret taber sin formentlige Værdi. Selv om man imidlertid antager, at Boet ikke kan gøre noget Netskrav gjældende ligeoverfor Staten, forekommer det dog Ministeriet, at det, da Færgeriet i sin Tid er blevet indrettet i det Offentliges Interesse, vilde være ubilligt, om man slet ikke vilde give Boet nogen Erstatning for det Tab, der er tilføjet samme ved Færgeriets Ophør som Følge af en af det Offentlige truffen Foranstaltning, og man har derfor ogsaa anset det for rigtigst at gjøre Forsøg paa at faa Sagen ordnet i Mindelighed. Derimod har man ikke troet at kunne gaa ind paa Kommissionens Forslag om at lægge det Færgeriets Cier tilføiede Indtægtstab til Grund ved Erstatningens Fastsættelse.

Det maa nemlig bemærkes, at Færgeriet ikke havde givet noget større Overskud før efter 1858, da det tillodes Cieren betydelig at forhøje Færgetarterne, hvilket motiveredes derved, at Færgeriet hidtil ikke havde givet noget Udbytte, der stod i passende Forhold til den i samme anbragte Kapital. Da det nu maatte antages, at Færgetarterne atter vilde kunne ned sættes, hvis Udbyttet skulde vise sig at blive altfor stort som Følge af den stedsfundne Forhøielse i Tarterne, forekom det Ministeriet naturligt at lægge den i Færgeriet anbragte Kapital til Grund ved Erstatningens Fastsættelse, og man opfordrede derfor Kommissionen til at meddele nærmere Oplysninger om dennes Størrelse.

I Henhold hertil opgav Kommissionen, at den Kapital, der Tid efter anden var anbragt i Færgeriet, kunde anslaaes til i det Hele cirka 16,376 Rd., bestaaende af følgende enkelte Poster:

- 1) 4,000 Rd. for Anlægget af Sundby Færgebro.
- 2) 216 Rd., der i 1818 vare ydede som Bidrag til en Hovedreparation af Færgebroen paa Falster, der tilhører Nykjøbing Havn.
- 3) 1,650 Rd., der antoges anvendte paa hidtævnte Bro i 1852.
- 4) 3,000 Rd. for Færgerevisiterne.
- 5) 3,650 Rd. for de til Færgeriet hørende Bygninger, der alene vare opførte for Færgevesenets Skyld, og endelig
- 6) 3,860 Rd. eller $\frac{1}{3}$ af Værdien af Færgegaardens Bygninger, der antages at maatte medregnes ved Erstatningens Fastsættelse, da bemeldte Bygninger, der i 1854 vare blevne totalt ombyggede, for Færgevesenets Skyld vare blevne opførte, indrettede og udfyrede efter en langt større Maalestok, end der behøvedes til Gaardens Brug som simpel Avlsgaard.